

Sygn. akt XII Ga 333/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Agata Pierożyńska

Sędzia: SO Aniela Pakosiewicz (spr.)

Sędzia: SO Andrzej Ganiewski

Protokolant: st.sekr.sądowy Ewa Janas

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2013 roku w Krakowie

na rozprawie

sprawy z wniosku Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego K. - P.

z udziałem M. P.

o orzeczenie zakazu z art. 373 puin

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa –Śródmieścia w Krakowie z dnia 5 kwietnia 2013 roku, sygn. akt VIII Gzd 7/13/S

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie i orzec w stosunku do uczestnika M. P. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu na okres 5 (pięciu) lat;

II. zasądzić od uczestnika na rzecz wnioskodawcy koszty postępowania w kwocie 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych);

III. zasądzić od uczestnika na rzecz wnioskodawcy koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych).

Sygn. akt XII Ga 333/13

UZASADNIENIE

poSTANOWIENIA Z DNIA 25 PAŹDZIERNIKA 2013 R.

Wnioskodawca Skarb Państwa – Naczelnik Urzędu Skarbowego K.-P. domagał się orzeczenia wobec uczestnika M. P. zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu na okres 5 lat.

W uzasadnieniu wnioskodawca podniósł, że dłużnik jest niewypłacalny, gdyż nie reguluje swoich wymagalnych zobowiązań. Wskazał wnioskodawca, że dłużnik od 2004 r. nie regulował należnego podatku od towarów i usług, a jego zaległość w stosunku do wnioskodawcy według stanu na dzień 19 marca 2012 r. wynosi 591.614,03 zł (na dzień 7 stycznia 2013 r. - 662.752,60 zł) tytułem niezapłaconych podatków, odsetek, kosztów egzekucyjnych i kosztów upomnień. Wskazał także wnioskodawca, że wysokość zobowiązań uczestnika w stosunku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział Wojewódzki w K. Inspektorat K. w K. na dzień 19 marca 2012 r. wyniosła łącznie 65.180,05 zł (na dzień 7 stycznia 2013 r. - 69.158,41 zł). Suma nieuregulowanych zobowiązań uczestnika znanych wnioskodawcy na dzień 19 marca 2012 r. wynosiła łącznie co najmniej 656.794,08 zł, a na dzień 7 stycznia 2013 r. - 731.911,01 zł. Podniósł również wnioskodawca, że w trakcie prowadzonego odrębnie przeciwko uczestnikowi postępowania o ogłoszenie upadłości potwierdził on swoje zadłużenie względem wnioskodawcy i ZUS, a postanowieniem z dnia 15 czerwca 2012 r. oddalony został wniosek o ogłoszenie upadłości uczestnika na podstawie art. 13 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego.

Wnioskodawca podniósł ponadto, że uczestnik z własnej winy doprowadził do wzrostu nieuregulowanych zobowiązań, a jego działania doprowadziły do istotnego obniżenia wartości firmy. Prowadzone przez wnioskodawcę postępowanie egzekucyjne okazało się bezskuteczne z uwagi na brak składników majątkowych spółki. Zdaniem wnioskodawcy moment, w którym wystąpiła podstawa do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości należy ustalić najpóźniej na dzień 26 maja 2003 r.

Na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2013 r. uczestnik M. P. potwierdził dane przedstawione we wniosku co do wartości zadłużenia oraz terminów płatności tych zobowiązań oraz wniósł o ustalenie mniejszego okresu zakazu prowadzenia działalności gospodarczej.

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie Wydział VIII dla spraw upadłościowych i naprawczych oddalił wniosek wnioskodawcy.

Jak ustalił Sąd I Instancji, postanowieniem z dnia 15 czerwca 2012 r. oddalony został wniosek o ogłoszenie upadłości M. P.. Sąd I Instancji ustalił też, że uczestnik jest niewypłacalny, nie reguluje obciążających go wymagalnych zobowiązań pieniężnych, a także nie dysponuje majątkiem pozwalającym na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego. Nieuregulowane zobowiązania uczestnika sięgają kwietnia 2003 r., a uczestnik nie reguluje swoich zobowiązań wobec wielu wierzycieli co najmniej od maja 2005 r. Z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy wynika też, że na dzień 7 stycznia 2013 r. zaległość uczestnika z tytułu zobowiązań publicznoprawnych wobec Naczelnika Urzędu Skarbowego K. - P. oraz wobec ZUS-u wynosiła 664.622,4 zł. W toku postępowań egzekucyjnych uczestnik w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2010 r. uiścił kwotę 54.451,65 zł na poczet swojego zadłużenia, a w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 4 kwietnia 2013 r. kwotę 12.836,95 zł.

Dokonując oceny prawnej Sąd I Instancji wskazał, że rozpoznanie wniosku wnioskodawcy wymagało w pierwszej kolejności odwołania się do przepisów intertemporalnych zawartych w ustawie z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, która weszła w życie 2 maja 2009 r.

Jak wskazał ten Sąd, postępowanie o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej wobec uczestnika M. P. zostało zainicjowane wnioskiem w dniu 10 stycznia 2013 r., a zatem po wejściu w życie ustawy z dnia 6 marca 2009 r. Natomiast w dniu 27 marca 2012 r. wnioskodawca złożył wniosek o ogłoszenie upadłości uczestnika, rozstrzygnięty postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 15 czerwca 2012 r.

Zdaniem Sądu I Instancji, decydujące znaczenie miało zatem ustalenie - stosownie do regulacji zawartej w art. 6 ust. 2 oraz 3 ustawy zmieniającej z dnia 6 marca 2009 r. - kiedy po stronie uczestnika zaistniała podstawa do ogłoszenia jego upadłości, a więc kiedy uczestnik obowiązany był złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości, jak również rozważenie, czy nie nastąpił wpływ rocznego terminu o którym mowa w art. 377 prawa upadłościowego i naprawczego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 6 marca 2009 r., oraz czy w związku

z tym w stosunku do uczestnika nie ustała możliwość orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej. Ograniczenie terminem wystąpienia o zakazanie nierzetelnemu dłużnikowi na określony czas uczestnictwa w obrocie gospodarczym, przewidziane w art. 377 puin, ma na celu zapobieżenie przeciągania się stanu niepewności w jego sytuacji. Zdaniem Sądu Rejonowego, podstawa do ogłoszenia upadłości uczestnika M. P. powstała już z całą pewnością w maju 2005 r. Uczestnik nie reguluje swoich zobowiązań publicznoprawnych począwszy od 2003 r., przy czym te zobowiązania narastają sukcesywnie. Prowadzona przeciwko dłużnikowi egzekucja administracyjna nie doprowadziła do wyegzekwowania znaczących kwot, skoro na przestrzeni 5 lat wyegzekwowano od uczestnika kwotę zaledwie około 67.288,6 zł. Zdaniem Sądu Rejonowego, w maju 2005 r., kiedy uczestnik miał już dwóch wierzycieli powstała sytuacja, w której uczestnik nie miał możliwości regulowania powstałych wymagalnych zobowiązań. Rzetelny przedsiębiorca winien zatem w takiej sytuacji wystąpić z wnioskiem o ogłoszenie swojej upadłości najpóźniej w połowie czerwca 2005 r., a nie dalej generować obciążające go zobowiązania wobec braku jakiegokolwiek zmiany w jego sytuacji majątkowej. Wskazał przy tym Sąd I Instancji, że jednocześnie w okresie od dnia 2 maja 2009 r., a więc dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej prawo upadłościowe i naprawcze, żaden uprawniony podmiot (w szczególności wnioskodawca) nie wystąpił z wnioskiem o ogłoszenie upadłości uczestnika. Niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości przez uczestnika, a jego złożenie przez wierzyciela, nie oznaczało wprawdzie całkowitego wyłączenia możliwości orzeczenia zakazu, ale "przejście" na inny sposób liczenia terminu z art. 377 p.u.i n. Skoro zatem ani wnioskodawca, ani inny uprawniony podmiot nie wystąpił przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 6 marca 2009 r. z wnioskiem o ogłoszenie upadłości uczestnika, to termin roczny winien być w niniejszym przypadku liczony od dnia w którym uczestnik winien był taki wniosek złożyć, a zatem od powstania podstawy do ogłoszenia jego upadłości. Przyjmując zatem najpóźniej połowę czerwca 2005 jako dzień zaistnienia podstawy do ogłoszenia upadłości uczestnika, upływ materialnoprawnego rocznego terminu nastąpił w połowie czerwca 2006. Tym samym możliwość orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej wobec uczestnika ustała przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 6 marca 2009 r., tj. przed dniem 2 maja 2009 r. z powodu upływu rocznego terminu do wszczęcia postępowania określonego w art. 377 p.u.i n. Wskazał także Sąd I Instancji, że roczny materialnoprawny termin statuowany przepisem art. 377 p.u. i n. dotyczy możliwości orzeczenia zakazu, którego źródłem są zachowania uczestników wyczerpujących normę z art. 373 ust. 1, ale także art. 374 prawa upadłościowego i naprawczego, na którą to podstawę orzeczenia zakazu wobec uczestnika powołuje się dodatkowo wnioskodawca w uzasadnieniu złożonego wniosku. W ocenie Sądu Rejonowego, mimo zatem zaistnienia stanu niewypłacalności uczestnika i niezłożenia przez niego wniosku o ogłoszenie upadłości, przy jednocześnie co najmniej nieumyślnej winie w niezłożeniu takiego wniosku oraz wyrządzonej wnioskodawcy szkodzi związanej z nieregulowaniem zobowiązań publicznoprawnych, wobec uczestnika nie mógł zostać orzeczony zakaz z uwagi na zaistnienie sytuacji określonej w przepisie art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. Zdaniem Sądu Rejonowego, nie można bowiem objąć wierzycieli nieograniczoną czasowo ochroną, a dłużnik nie może przez tak długi czas (w niniejszym przypadku blisko 7 lat) być w niepewności co do możliwości orzeczenia w stosunku do niego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej.

Sąd I Instancji wskazał nadto, że orzeczeniu zakazu prowadzenia działalności gospodarczej wobec uczestnika nie stoi na przeszkodzie fakt, że po wejściu w życie ustawy nowelizującej z dnia 12 kwietnia 2012 r. wnioskodawca w dniu 27 marca 2012 r. złożył wniosek o ogłoszenie upadłości uczestnika, a analogiczne stanowisko w tej kwestii zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 kwietnia 2012 r. Sygn. akt II CSK 463/11, które Sąd Rejonowy w pełni podziela.

Stosownie zatem do treści art. 6 ust. 3 ustawy zmieniającej z dnia 6 marca 2009 r. z powodu upływu rocznego terminu do wszczęcia postępowania o ogłoszenie upadłości, wobec uczestnika ustała możliwość orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej.

Powyższe postanowienie zaskarżył w całości apelacją wnioskodawca domagając się jego zmiany i orzeczenia zgodnie z wnioskiem oraz obciążenia uczestnika kosztami procesu względnie wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpatrzenia.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił apelujący naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 377 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z

2009 r. nr 53, poz. 434) przez błędną interpretację i przejęcie, że roczny termin do wniesienia wniosku w mniejszej sprawie upłynął w połowie 2006 r.

W uzasadnieniu wskazał apelujący, że przepis art. 377 p.u. i n. rozróżnia dwie, niezależne od siebie podstawy prekluzji w zależności od tego, czy postępowanie o ogłoszenie upadłości zostało wszczęte, czy też nie. Pierwsza przyczyna powodująca prekluzję w zakresie orzeczenia zakazu odnosi się do sytuacji, w których nie złożono wniosku o ogłoszenie upadłości, a postępowanie o orzeczenie zakazu zostało wszczęte po upływie roku od dnia, w którym dłużnik obowiązany był taki wniosek złożyć. Natomiast odrębną podstawę prekluzji stanowi przesłanka wszczęcia postępowania o zakaz po upływie roku od umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 p.u. i n. Zdaniem apelującego, takie stanowisko znajduje uzasadnienie w obowiązującym orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym określony w art. 373 p.u. i n. roczny termin do wystąpienia o orzeczenie zakazu, o którym mowa w art. 377 p.u. i n., jest terminem zawitym i biegnie od dnia, w którym dłużnik był obowiązany złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości tylko wtedy, gdy takiego wniosku nie złożyły inne osoby uprawnione, a w szczególności wierzyciele. Jeżeli jednak wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony przez wierzyciela, roczny termin do złożenia wniosku o orzeczenie zakazu liczy się od umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku na podstawie art. 13 p.u. i n. Podniósł także apelujący, że analogiczne stanowisko zajmuje również doktryna wskazując, że dla określenia początku biegu tego terminu bez znaczenia jest, czy dłużnik złożył wniosek o ogłoszenie upadłości w terminie wskazanym w art. 21 p.u. i n., czy też znacznie później albo też, kiedy wierzyciel wystąpił z wnioskiem o ogłoszenie upadłości. Wierzyciel nie jest bowiem związany żadnym terminem do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnika, a złożenie przez wierzyciela takiego wniosku i wszczęcie postępowania upadłościowego sprawia, że roczny termin liczy się od umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 p.u. i n.

Wskazał także apelujący, że odmowa orzeczenia zakazu z powodu zapobieżeniu przeciągania się stanu niepewności u dłużnika, kłóci się z zasadą sprawiedliwości społecznej, zmierza bowiem do wykazania, że orzeczenie zakazu po dłuższym okresie czasu służyć ma objęciu wierzycieli czasowo nieograniczoną ochroną. Zdaniem apelującego, nie ma jednak mowy o jakiegokolwiek „dożywotniej” prekluzji sankcji określonej w art. 373 p.u. i n.

Apelujący podniósł także, że ustawa zmieniająca z dnia 6 marca 2009 r. wprowadzając przepis art. 6 ust. 3 jednocześnie nie usunęła z obrotu prawnego przepisu art. 377 p.u. i n. Oznacza to zdaniem apelującego, że zamysłem ustawodawcy było, aby ww. przepis art. 6 ust. 3 znalazł zastosowanie w przypadkach, gdy przed 1 maja 2009 r. zaniechano złożenia wniosku o zakaz nie tylko w terminie roku od momentu, kiedy winien zostać złożony wniosek o ogłoszenie upadłości ale także, gdy przed tą datą upłynął bezskutecznie roczny termin od umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 p.u. i n. Dlatego w ocenie apelującego, termin prekluzyjny o którym mowa w art. 377 p.u. i n. jeszcze nie upłynął, co umożliwia orzekanie w przedmiocie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w Krakowie zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna, a jej zarzuty w sposób skuteczny podważyły zaskarżone postanowienie.

Sąd Okręgowy przyjmuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy za własne i aprobuje ocenę prawną w kwestii istnienia stanu niewypłacalności uczestnika, niezłożenia przez niego wniosku o ogłoszenie własnej upadłości i co najmniej jego winy nieumyślnej w niezłożeniu takiego wniosku oraz wyrządzenia wnioskodawcy szkody. Natomiast nie aprobuje stanowiska Sądu Rejonowego i jego rozważań prawnych co do istnienia w sprawie przeszkody do orzeczenia wnioskowanego zakazu, wywiedzionej przez Sąd Rejonowy z przepisu 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2009 r. nr 53, poz. 434).

Na wstępie należy wskazać, że Sądowi Okręgowemu znane jest rozbieżne stanowisko judykatury Sądu Najwyższego w kwestii wykładni tego przepisu, jak również znana mu jest z urzędu rozbieżna praktyka sądów powszechnych w tym względzie (nie wyłączając tut. Sądu). Przede wszystkim Sąd Okręgowy nie może zaaprobować dokonanej przez

Sąd Rejonowy wykładni wymienionego wyżej przepisu, która sprowadza się do tego, że w odniesieniu do uczestnika nastąpiła definitywna niemożność orzeczenia wnioskowanego zakazu, a przesądził o tym stan istniejący na dzień 2 maja 2009 r., w związku z czym prowadzone w stosunku do uczestnika postępowanie w 2012 r. w przedmiocie ogłoszenia upadłości uczestnika (zakończone oddaleniem wniosku na podstawie art. 13 p.u. i n.), pozbawione było doniosłości prawnej w niniejszym postępowaniu zakazowym i nie stworzyło możliwości orzeczenia wnioskowanego zakazu w stosunku do uczestnika. Przede wszystkim celem i funkcją postępowania zakazowego opartego na przepisach art. 373 i 374 prawa upadłościowego i naprawczego jest eliminacja z obrotu prawnego niesolidnych przedsiębiorców (dłużników), którzy z własnej winy nie dopełnili ciężących na nich obowiązków ustawowych wynikających z przepisów prawa (art. 373 p.u. i n.), bądź którzy na skutek celowego działania lub rażącego niedbalstwa doprowadzili do własnej niewypłacalności (art. 374 p.u. i n.). Ten cel i funkcja postępowania zakazowego nakazuje w oparciu o przepis art. 373 p.u. i n. eliminację wszystkich niesolidnych dłużników, natomiast nie może dozwalać na wyłączenie z postępowania zakazowego tej grupy dłużników nierzetelnych i naruszających prawo, którzy posiadają zadłużenie wieloletnie (ale nadal prowadzących działalność gospodarczą, zaciągających kolejne zobowiązania i powiększających stan swojej niewypłacalności) i to tylko dlatego, że nikt z kręgu osób uprawnionych do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (art. 20 ust. 1 p.u. i n.) takiego wniosku nie złożył do 2 maja 2009 r., a do tego prowadzi zastosowanie przez Sąd przepisu art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. i w związku z art. 373 prawa upadłościowego i naprawczego.

Zastosowany przez Sąd Rejonowy przepis art. 377 prawa upadłościowego i naprawczego stanowi, że nie orzeka się zakazu, o którym mowa, jeżeli postępowanie w tej sprawie nie zostało wszczęte w terminie roku od dnia umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego, a gdy wniosek o ogłoszenie upadłości nie był złożony, w terminie trzech lat od dnia, w którym dłużnik obowiązany był taki wniosek złożyć. Z kolei zawarty w art. 6 ust. 3 wskazanej wyżej ustawy nowelizującej przepis stanowi, że jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej (tj. przed dniem 2 maja 2009 r.) ustała możliwość orzeczenia zakazu, o którym mowa w ust. 1 z powodu upływu rocznego terminu do wszczęcia postępowania, zakazu się nie orzeka.

Opierając się na przytoczonej regulacji prawnej, Sąd Rejonowy uznał, że o możliwości orzeczenia wnioskowanego zakazu w niniejszej sprawie decyduje (przesądza) stan istniejący do dnia 2 maja 2009 r., a nie stan istniejący na dzień orzekania. Sąd Rejonowy uznał, że skoro przed dniem 2 maja 2009 r. upłynęły już terminy roczne określone przepisem art. 377 prawa upadłościowego i naprawczego, albowiem do tej daty nie został złożony przez nikogo wniosek o ogłoszenie upadłości uczestnika, a podstawa do ogłoszenia jego upadłości zaistniała w 2005 r., to ustała w niniejszej sprawie możliwość orzeczenia zakazu, a takiej możliwości nie stworzyło oddalenie w czerwcu 2012 r. wniosku wnioskodawcy o ogłoszenie upadłości uczestnika na podstawie art. 13 prawa upadłościowego i naprawczego. Sąd Okręgowy w składzie tu obecnym nie aprobuje przedstawionego stanowiska Sądu Rejonowego i takiej argumentacji prawnej. W tym zakresie należy mieć na względzie, że w wyniku dokonanej w 2009 r. nowelizacji doszło do zmiany treści art. 377 prawa upadłościowego i naprawczego tylko i wyłącznie w zakresie terminu (przez wydłużenie z jednego roku do trzech lat), w którym sąd może orzec zakaz prowadzenia działalności gospodarczej i zajmowania oznaczonych stanowisk w sytuacji, kiedy wniosek o ogłoszenie upadłości nie został złożony. Żadnych innych ingerencji w treść przepisu art. 377 prawa upadłościowego i naprawczego ustawa nowelizująca z marca 2009 r. nie dokonała, co oznacza, że nadal istnieje możliwość orzeczenia zakazu w oparciu o termin roczny powiązany z postępowaniem upadłościowym. Jeżeli zatem doszło do wszczęcia postępowania upadłościowego w stosunku do uczestnika w 2012 r. i wniosek wierzyciela (wnioskodawcy) o ogłoszenie upadłości został oddalony postanowieniem Sądu Rejonowego na podstawie art. 13 prawa upadłościowego, to w niniejszej sprawie nie mogło dojść do prekluzji orzekania. W tym miejscu należy wskazać, że obowiązujące prawo upadłościowe i naprawcze, dla osób uprawnionych do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnika nie przewiduje żadnego terminu do jego złożenia, a zatem złożenie takiego wniosku przez wierzyciela jest możliwe w każdym czasie. Jeżeli zatem wierzyciel dłużnika skorzystał z możliwości złożenia takiego wniosku, to złożony wniosek, o ile doszło do jego oddalenia na podstawie art. 13 prawa upadłościowego i naprawczego, wywołuje w postępowaniu zakazowym taki skutek, że stwarza możliwość orzeczenia zakazu w stosunku do dłużnika, o ile wniosek o orzeczenie zakazu został wniesiony w terminie rocznym od oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnika. W tej sytuacji podniesiony w apelacji zarzut obrazy art. 377 prawa upadłościowego i naprawczego okazał się zarzutem zasadnym i skutecznie podważającym zaskarżone postanowienie.

Skoro w sposób niewadliwy i prawidłowy – co wskazano wyżej – Sąd Rejonowy stwierdził występowanie w stosunku do uczestnika wszystkich ustawowych pozytywnych przesłanek orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej i zajmowania oznaczonych stanowisk, a wynikających z przepisu art. 373 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 prawa upadłościowego i naprawczego, to w rozpoznawanej sprawie zaistniały podstawy do orzeczenia wnioskowanego zakazu w stosunku do uczestnika i w wymiarze wnioskowanym przez wnioskodawcę.

Uznając zatem apelację wnioskodawcy za zasadną w całości, Sąd Okręgowy na zasadzie art. 386 § 1 pkt 1 K.p.c. zmienił zaskarżone postanowienie i orzekł o pozbawieniu uczestnika prawa prowadzenia działalności gospodarczej i zajmowania oznaczonych stanowisk na okres 5 lat w oparciu o przepis art. 373 prawa upadłościowego i naprawczego.

O kosztach postępowania za obie instancje orzeczono na podstawie art. 98, 99 i 108 K.p.c. w związku z § 10 ust. 1 pkt 3 i § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 t.j.) i art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. nr 90 poz. 594 z późn. zm.).

S. Ref. J. P.